

Ruben Hoeke

Gitarist Ruben Hoeke (37) woont met vrouw Nienke (45) en zoons Boaz (6) en David (3) in Wormer. In maart start hij met nieuwe workshops in De Harmonie in Edam, Jottem in Wormerveer en De Flux in Zaandam. Zondag 23 maart treedt hij met zijn 'nieuwe' akoestische duo Jura op in Bar Groos in Wormer.

Markant

Markant

Ruben Hoeke 'beste blues- en rockgitarist van Benelux' 'Succesvol, dat is het leven kunnen leiden dat je wilt'

José Pietens

Op tafel staat een doos met lesboeken. Vers van de drukker, speciaal voor zijn workshops. Niet dat Ruben Hoeke ineens 'docent Hoeke' uit gaat hangen. Zo van: 'vandaag behandelen we bladzijde vijf tot en met acht'. „Ik bekijk elke keer wat een groep kan en waar vraag naar is. Daar pas ik de lessen op aan.”

Tablatuur en notenschrift zijn aangeleverd door vriend Sytse Bakker, want Hoeke weet niets van notenschrift. Evenmin weet hij hoe hij zijn riffs in elkaar steekt. „Ik speel namelijk nooit iets twee keer hetzelfde.” Als hij goed luistert, komt hij er natuurlijk wel achter. Toch was het prettig dat Bakker ook vijftig van zijn riffs heeft uitgewerkt. Die worden dit weekend opgenomen voor gitaartabs.nl, een site voor 'leerling-gitaristen'. „Ik moet dus eerst nog oefenen. Op mijn eigen riffs. Best gênant, hè?”

Luisteren

Hoeke leerde zichzelf gitaar spelen door goed luisteren, veel experimenteren en eindeloos oefenen. Want ook al is de in 1999 overleden boogiewoogiepianist Rob Hoeke zijn vader, muziek is hem niet met de paplepel ingegoten. „We hadden thuis alleen een cassette-recorder, met acht bandjes. Bert en Ernie was de meest gedraaide.” Op zijn veertiende pakte Hoeke de gitaar op. „Aan het plein in Krommenie waar we altijd voetballen, woonde Jaap, een geestelijk gehandicapte jongen die gek was van muziek. Op een dag had hij 'Appetite for Destruction' van Guns N' Roses gekocht. Toen ik het intro van 'Sweet child o' mine' hoorde, heb ik direct mijn voetbal ingeruild voor een gitaar.”

Twee jaar geleden kon Hoeke die anekdote aan Slash vertellen. 'Fucking awesome', vond de Amerikaan het. „Ik ben helemaal niet starstruck ofzo. Maar praten met de man door wie ik gitaar ben gaan spelen, was héél speciaal.”

'Ik ken mijn eigen riffs niet eens. Best gênant, hè?'

Hoeke is nu tien jaar fulltime met muziek bezig. „Na de middelbare school heb ik de vooropleiding voor het conservatorium gedaan. Al die nootjes, het was niks voor mij. Na anderhalf jaar ben ik er mee gestopt en heb ik vier jaar in platenzaak Concerto gewerkt. Intussen speelde ik al wel in veel bandjes en met andere muzikanten. The Lau bijvoorbeeld, en Roberto Jaccetti & The Scooters.” Op aanraden van Jan Akkerman begon hij in 2004 een band onder eigen naam. „Spelen voor andere muzikanten begon toch te veel te lijken op een baan. En steeds wanneer een van de bandjes waarin ik zat succes begon te krijgen, ging er iets mis. Ging de band uit elkaar door onderlinge ruzies ofzo. Een band onder eigen naam gaat alleen uit elkaar als je zelf dood bent. Ik vind het ook leuk om de kar te trekken, dingen aan te pakken. Het creatieve heb ik van mijn vaders familie, het ondernemende van die van mijn moeder (de geschiedenis van de familie Koelemeijer, bekend van de tuincentra, is door nicht Judith vastgelegd in 'Het zwijgen van Maria Zachea', red.).” De Ruben Hoeke Band was 'een hele goede zet'. „We kunnen altijd spelen wat we willen. En gelukkig sloeg het aan.” Wat heet. Hoeke en band hebben, zegt hij, tot nu toe louter lovende recensies gekregen. „Bijna eng.” In 2008 kreeg hij van het Nederlands Popinstituut een Duiveltje, voor Nederlands beste gitarist. En gisteren werd hij door muziekblad De Gitarist uitgeroepen tot 'beste blues- & rockgitarist Benelux 2013'. „Zo'n prijs op zich zegt me niks, maar het is altijd handig om te winnen. Van dat

Duiveltje heb ik veel profijt gehad. Mensen spreken me er nu nog steeds op aan.”

Van het doen van 'veel verschillende dingen tegelijk', concentreert Hoeke zich nu op zijn band en workshops. Ruimte voor nieuwe initiatieven is er wel. Zoals Jura, een akoestisch duo met zanger/gitarist Jan Blaauw. „Jan schrijft prachtige, beeldende teksten. In 2003 hebben we samen de cd 'Freedom Road' uitgebracht en daarna zijn we beiden iets anders gaan doen. Toen we vorig jaar werden gevraagd voor een gelegheidsop-treden, besloten we de draad weer op te pakken. Akoestisch, heel spannend. Normaal ben ik van 'lekker rocken met die handel', dus veel mensen reageren verbaasd als ze deze muziek horen.”

Met broer Eric vormt hij sinds kort RAW Soul. „Dat is de werktitel, hè. Gewoon om nummers te spelen die we leuk vinden met muzikanten die we goed vinden. Eric is een hele goede jazzfusiondrummer; een totaal ander genre dan ik speel en waar ik niet veel van begrijp. Maar toen we voor het eerst in dertien jaar weer samenspeelden, zaten we helemaal op één lijn.”

Succes

Dromen van een internationale doorbraak doet Hoeke niet. „Ach, wat is succes. Dat ik het leven kan leiden dat ik wil, vind ik succesvol. Ik geniet van de muziek én van mijn workshops. Jan Akkermans dochter Laurie heeft ook eens bij mij een workshop gevolgd. Pubers willen en kunnen doorgaans weinig leren van hun ouders. Zo was ik zelf ook. Als ik aan mijn vader vroeg hoe een akkoord ging, dan klonk het nooit zoals ik vond dat het moest. 'Jáhá, pap, nou weet ik het wel', zei ik dan. Zonder er rekening mee te houden dat hij al 25 jaar ervaring had. Nu heb ik zelf veel ervaring en ik vind het leuk om die over te dragen. Is toch prachtig als tijdens je workshop een vrouw van in de zeventig 'Wild Thing' staat te spelen.”

Ruben Hoeke: „Zo'n prijs op zich zegt me niks, maar het is altijd handig om te winnen.”

FOTOGRAFIE ELLA TILGENKAMP